

Kárpátalján jártunk

Készítette: Both Sára 10. a

2013.április 17., szerda

Reggel hatkor ébresztő, alig tudtam kikászálódni az ágyból. Reggeli, majd indulás első helyszínünkre Csetfalvára. Az utazás és a Határtalanul ! program részeként egy-egy dolgozatot készítettünk két választott tantárgyból. Én biológiát és művészettörténetet, ez utóbbin belül 'A református templomok belső mennyezetkazettái Csetfalván és Tákoson ' című témát választottam. Ezért nagy várakozással fogadtam, mikor megláttam a busz ablakából a falu elejét jelző táblát.

A csetfalvi református templomról annyit kell tudni, hogy a XV. században építették, és belseje festett mennyezetkazettás. A nyugati homlokzat előtt szoknyás, négy fiatornyos faszerkezetű harangtorony áll, melynek két harangja 1796-ból való. (ezeket volt szerencsénk meg is kongatni...)

Mikor beléptünk a templomba, csodaszép látvány fogadott minket: az 1753-ban készült festett mennyezetkazetták kiváló állapotban vannak. Virágos, ornamentális díszítések, tulipánok, szívek fonódtak egymásba a fejünk felett. Mikor képeket nyomtattam a dolgozatomhoz, egyiket kiválasztottam, és le is rajzoltam. Ha már művészettörténet, az alkotás se maradjon ki...

Azt a szíves - tulipános kazettát sikerült is megtalálnom a mennyezeten. Íme:

Nem időztünk sokat, indultunk tovább Tiszaújlakra, a Turul emlékműhöz. Útközben Samu bácsi, az idegenvezetőnk hol szellemesen, hol komolyabban regélt nekünk a múlttól. Megkoszorúztuk az emlékművet, majd egy csoportképre összeálltunk. (Közben tanúi voltunk, hogy milyen gyorsan tud leszáguldani egy babakocsi a töltésről, szerencsére baba nélkül.)

Irány Nagyszőlős, a Perényi kastély, melynek kiskapuja a mai napig nyitva áll. Aztán felkaptattunk Ugocsa várromához, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt Nagyszőlős városára. Kicsit sütkéreztünk a napon, majd indultunk is.

Következő állomás: Visk. Megcsodáltuk a református templom belsejét, azonban itt nem kazettás, hanem koronás-címeres mennyezet van.

Elénekeltek egy református zsoltárt, majd sétáltunk templom kertjében.

Técső következett, ahol szintén kazettás mennyezetes templomot látogattunk, de előtte még megálltunk a Kossuth- szobornál. Az erődtemplom kazettáinak motívumai közt volt inda, szív, sőt még sellő is. Kaptunk rövid szabadidőt a városban, amit én egy frissen felújított szovjet emlékmű tanulmányozásával töltöttem. Fura látvány volt...

A nap fő- és egyben utolsó helyszíne jött: Huszt vára. Megmáztuk a dombokat egy régi, elhagyatott sífelvonó mentén, majd a sziklákon fel a romokig. A legelső benyomásra ambivalens érzésekkel emlékszem: sok - sok szemét fogadott minket, ami elég szomorú . A fakereszt előtt egy nála magasabb ukrán zászló állt, és küzdött a széllel, kisebb-nagyobb sikerrel. De a kilátás páratlanul szép volt. Egy nagyberegdi diáklány elszavalta Kölcsey Ferenc Huszt című versét, majd meghódítottuk a romokat.

Aztán ismét a buszhoz, majd vissza Nagyberegre.

Már várt ránk a vacsora, majd barátságos focimeccs a baár-madasos és nagyberegi fiúk között. Kikaptunk, de szerintem ez senkit sem érdekelt.

Elalvás előtt mindvégig azon gondolkodtam, hogy miért van minden fa törzse befestve fehérre, és hogy ez mennyire más arcot ad a tájnak.

